

Határozatok Tára

SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. július 5.¹

C-149/11. sz. ügy

**Leno Merken BV
kontra
Hagelkruis Beheer BV**

(A Gerechtshof 's-Gravenhage [Hollandia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Közösségi védjegy — A közösségi védjegyről szóló 207/2009 rendelet — Tényleges használat — A használat helye”

1. A védjegyoltalom lényegét tekintve területi jellegű. Ennek oka, hogy a védjegy olyan tulajdoni jog, amely valamely megjelölést egy meghatározott területen részesít oltalomban. Az Európai Unión belül a nemzeti és a közösségi védjegyoltalom párhuzamosan létezik. A nemzeti védjegy jogosultja a védjegyhez fűződő jogokat azon tagállam területén gyakorolhatja, amelynek nemzeti joga szerint a védjegy oltalomban részesül. A közösségi védjegy jogosultja ugyanezt a 27 tagállam területén teheti meg, mivel a védjegy ezen a területen hatályos.²

2. A 207/2009/EK tanácsi rendelet³ (a továbbiakban: rendelet) 15. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell a jogkövetkezményeket, amennyiben a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdték meg „a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árufegyzekben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban” (kivéve, ha a használat elmaradását kellőképpen igazolják).⁴

3. Míg a közösségi védjegy által nyújtott oltalom terjedelmét jogilag a 27 tagállam területére hivatkozva állapítják meg, az a kérdés, hogy a védjegy tényleges használatát hol kell megkezdeni, nem szükségszerűen válaszolható meg ugyanígy. A jelen ügyben a Bíróságtól azt kérik, hogy határozza meg azon terület terjedelmét, amelyen egy védjegyet használni kell ahhoz, hogy a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében meghatározott „tényleges használat” feltétele teljesüljön, és különösen azt, hogy elegendő-e, ha a védjegyet egyetlen tagállam területén használják.

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — Ebben az indítványban elsősorban a vonatkozó rendeletekben és irányelvekben használatos terminológiát használom, amely továbbra is a közösségi védjegy használatára utal a *Közösségben*, és amelyet a Lisszaboni Szerződés alapján még nem módosítottak.

3 — A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.). A rendelet egységes szerkezetbe foglalta a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) különböző módosításait, amely létrehozta a közösségi védjegyet. Lásd a rendelet (1) preambulumbekzdését.

4 — Ezzel szemben a nemzeti védjegy esetében az érintett „tagállamban kell megkezdeni a tényleges használatot”: a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.; a továbbiakban: irányelv). Lásd a lenti 15. és 16. pontot.

Jogi háttér

Az Európai Unió védjegyjoga

A rendelet

4. A közösségi védjegy a rendeletben „foglalt feltételeknek megfelelően [...] lajstromozott áruvédjegy vagy szolgáltatási védjegy”⁵. Védjegyoltalomban részesülhet „minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó – beleértve a személyneveket –, ábra, kép, alakzat, betű, szám, továbbá az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól”⁶.

5. A rendelet (2) preambulumbekzdése szerint „[a]z ilyen piac létrehozása és minél egységesebb piaccá alakítása érdekében nemcsak az áruk szabad mozgásának és a szolgáltatásnyújtás szabadságának akadályait kell lebontani és a verseny torzítását kizáró intézkedéseket kell bevezetni, hanem ezen túlmenően olyan jogi feltételeket kell teremteni, amelyek lehetővé teszik, hogy a vállalkozások – akár az áruk előállítása és forgalmazása, akár a szolgáltatások nyújtása tekintetében – közösségi méretekhez igazítsák tevékenységeiket”. A (2) preambulumbekzdés kimondja továbbá a következőket:

„E célok érdekében a vállalkozások rendelkezésére álló jogi eszközök között szerepelniük kell olyan védjegyeknek, amelyek lehetővé teszik termékeiknek és szolgáltatásaiknak a Közösség egész területén azonos eszközökkel történő, a határookra való tekintet nélküli megkülönböztethetőségét.”

6. A (3) preambulumbekzdés kimondja, hogy a Közösség említett célkitűzéseinek elérése érdekében „szükségesnek látszik a védjegyekre vonatkozó olyan közösségi rendelkezések megalkotása, amelyek révén a vállalkozások egyetlen eljárási rend keretében egységes oltalmat élvező, a Közösség területének egészére kiterjedő hatályú közösségi védjegyet szerezhhetnek”. Ez a közösségi védjegy egységes jellegének elve, amelyet „ha [a] rendelet másként nem rendelkezik, alkalmazni kell”.

7. A (6) preambulumbekzdés elismeri a vállalkozások jogát arra, hogy egy védjegyet nemzeti védjegyként vagy közösségi védjegyként lajstromoztassanak, hangsúlyozva, hogy „[a]nnak előírása, hogy a vállalkozások védjegyeiket közösségi védjegyként lajstromoztassák, nem tűnik indokoltnak”. E preambulumbekzdés szerint „[a] nemzeti védjegyoltalom fennmaradása továbbra is szükséges az olyan vállalkozások számára, amelyek védjegyeikre nem igénylik a közösségi szintű oltalmat”.

8. A (10) preambulumbekzdés szerint „[c]sak akkor indokolt oltalomban részesíteni a közösségi védjegyet és a vele ütköző, korábban lajstromozott védjegyet, ha e védjegyeket ténylegesen használják”.

9. Az 1. cikk (2) bekezdése értelmében:

„A közösségi védjegyoltalom egységes, és a Közösség egész területén azonos hatállyal rendelkezik: csak a Közösség egésze tekintetében lajstromozható, ruházható át vagy lehet róla lemondani, illetve képezheti megszűnést megállapító vagy törlést kimondó, illetve használatát tiltó határozat tárgyát. Ha e rendelet eltérően nem rendelkezik, ezt az elvet és jogkövetkezményeit kell alkalmazni.”

5 — A rendelet 1. cikkének (1) bekezdése.

6 — A rendelet 4. cikke.

10. Egy védjegy közösségi védjegyként való lajstromozása bizonyos kizárólagos jogokat biztosít a jogosult számára. E jogokat különösen a 9. cikk tartalmazza, amely a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közösségi védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

- a) a közösségi védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;
- b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a közösségi védjeggyel összetéveszhetnek a megjelölés és a közösségi védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint a megjelölés és a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez;
- c) a közösségi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve hogy a közösségi védjegy a Közösségben jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértene vagy tisztességtelenül kihasználná a közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

[...]”

11. A 15. cikk szerint a jogosultnak meg kell kezdenie a közösségi védjegy használatát:

„(1) Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

Az első albekezdés alkalmazásában használatnak minősülnek a következők is:

- a) a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el;
- b) a közösségi védjegy elhelyezése a Közösségben lévő árun vagy annak csomagolásán kizárólag az onnan történő kivitel céljából.

(2) A közösségi védjegynek a jogosult engedélyével történő használatát a jogosult részéről történő használatnak kell tekinteni.”

12. „A felszólalás vizsgálata” című 42. cikk a következőket mondja ki:

„(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás

hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, az (1), (2) és (3) bekezdés alkalmazásában úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó árukra vagy szolgáltatásokra lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.”

13. Az 51. cikk címe „A védjegyoltalom megszűnésének okai” és a következőképpen rendelkezik:

„(1) A hivatalhoz [OHIM-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján a közösségi védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha

a) a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát a Közösségben megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a jogosult a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja [...];

[...]”

14. A 112. cikknek megfelelően a jogosult a közösségi védjegy nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítását kérheti:

„(1) A közösségi védjegybejelentés vagy a közösségi védjegy jogosultja közösségi védjegybejelentésének vagy közösségi védjegyének nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítását kérheti, feltéve hogy

a) a közösségi védjegybejelentést elutasították, visszavonták, vagy azt visszavontnak kell tekinteni;
b) a közösségi védjegyoltalom megszűnik.

(2) Nincs helye átalakításnak, ha

a) a közösségi védjegyoltalom használat hiánya miatt megszűnt, kivéve, ha abban a tagállamban, amelynek tekintetében az átalakítás iránt kérelmet nyújtottak be, a közösségi védjegynek a szóban forgó tagállam jogszabályai szerinti tényleges használatnak minősülő használatát már megkezdték;

[...]”

Az irányelv

15. Az irányelv (9) preambulumbekzdése szerint „elengedhetetlen a lajstromozott védjegyek tényleges használatának megkövetelése, illetve használat hiánya esetén az oltalom megszűnésének megállapítása”; e követelmény célja a „Közösségben lajstromozott és oltalom alatt álló védjegyek, és ezáltal a közöttük felmerülő ütközések számának csökkentése”.

16. Az „A védjegy használata” című 10. cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a tagállamban a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az ebben az irányelvben előírt jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

[...]

17. A 11. cikk (2) bekezdése értelmében:

„Bármely tagállam előírhatja, hogy a védjegybejelentés ne legyen elutasítható, ha a megjelölés olyan korábbi védjeggyel ütközik, amelynek használata – az esettől függően – nem felel meg a 10. cikk (1) és (2) bekezdésében vagy a 10. cikk (3) bekezdésében foglalt előírásoknak.”

18. Az irányelv 4. cikkének (2) bekezdése egyértelművé teszi, hogy „korábbi védjegy” a közösségi védjegy is.

A szellemi tulajdonról (védjegyek és formatervezési minták) szóló Benelux egyezmény

19. A szellemi tulajdonról (védjegyek és formatervezési minták) szóló Benelux egyezmény (a továbbiakban: Benelux egyezmény) határozza meg többek között a Benelux-védjegy és a hozzá kapcsolódó jogok megszerzésének és megtartásának feltételeit.

20. A Benelux-védjegy lajstromozás révén szerezhető meg. A bejelentés elsőbbségének megállapítása során⁷ a Benelux egyezmény 2.3 cikkének b) pontja szerint figyelembe kell venni „az azonos vagy hasonló árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban bejelentett azonos vagy hasonló védjegyeket, amelyek tekintetében fennáll a fogyasztók általi összetévesztés veszélye, amely magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez”⁸. Az ilyen korábbi védjegy jogosultja a 2.14. cikk (1) bekezdésével összhangban felszólalást nyújthat be a védjegy lajstromozásával szemben.

21. A 2.46. cikk szerint a 2.3. cikk „azon közösségi védjegyekre [is] alkalmazandó, amelyek tekintetében a korábbi elsőbbségi napot a Benelux-terület vonatkozásában a [közösségi védjegyrendelet] szerint jogszerűen érvényesítik” [...].

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

22. A Leno Merken BV (a továbbiakban: Leno) és a Hagelkruis Beheer BV (a továbbiakban: Hagelkruis) olyan vállalkozások, amelyek jogvitába kerültek az utóbbi által 2009. július 27-én benyújtott, a Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41. és 45. osztályába tartozó egyes szolgáltatások tekintetében Benelux védjegyként lajstromoztatni kívánt „OMEL” szómegjelölés kérelmével kapcsolatban.⁹ 2009. augusztus 18-án a Leno felszólalt e lajstromozással szemben, arra hivatkozva, hogy a 2003. október 2-án a Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41. és 42. osztályába tartozó egyes szolgáltatásokkal összefüggésben lajstromozott „ONEL” közösségi védjegy jogosultja.¹⁰ A felszólalás a 2009. október 26-i levélben kifejtett érveken alapult, amelyre a Hagelkruis 2009. december 2-án válaszolt.

23. 2009. november 6-án a Hagelkruis kérte a Lenót, hogy bizonyítsa az „ONEL” közösségi védjegy tényleges használatát. A Leno erre 2009. november 19-én válaszolt.

24. 2010. január 15-én a Benelux Szellemi Tulajdonvédelmi Hivatal (a továbbiakban: BOIP) elutasította a Leno felszólalását, és megállapította, hogy a Hagelkruisnek engedélyezni kell az „OMEL” Benelux-védjegy lajstromozását.

7 — A benyújtás ebben az összefüggésben a védjegybejelentés előterjesztését jelenti.

8 — A Benelux egyezmény hiteles változatairól készített saját fordításom.

9 — A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás.

10 — Sem a kérdést előterjesztő bíróság, sem az észrevételeket előterjesztő felek nem tájékoztattak arról, hogy sor került-e az „ONEL” nemzetközi lajstromozására. A jelen indítvány tekintetében azt fogom feltételezni, hogy e közösségi védjegy nem volt nemzetközi lajstromozás tárgya.

25. A Leno jogorvoslati kérelemmel élt e határozattal szemben a Gerechthof 's-Gravenhage (regionális fellebbviteli bíróság, Hága) előtt. E bíróság előtt nem vitatott, hogy: i. az „ONEL” és az „OMEL” hasonló védjegyek; ii. a védjegyeket azonos vagy hasonló szolgáltatások tekintetében lajstromozták; iii. az „ONEL” és az „OMEL” között fennáll a fogyasztók részéről az összetévesztés veszélye, a Benelux egyezmény 2.3. cikke b) pontjának megfelelően, valamint iv. a Leno az „ONEL” védjegyet ténylegesen használta Hollandiában. A Leno és a Hagelkruis közötti vita arra vonatkozik, hogy a Lenónak az „ONEL” védjegy tényleges használatát egynél több tagállamban kell-e bizonyítania annak érdekében, hogy felszólalhasson az „OMEL” védjegy Hagelkruis általi lajstromoztatása ellen.

26. A kérdést előterjesztő bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

- „1. Úgy kell-e értelmezni a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdését, hogy a közösségi védjegy tényleges használatának meglétéhez elegendő, ha a védjegyet egyetlen tagállamban használják, amennyiben e használat – ha nemzeti védjegyről lenne szó – az érintett tagállamban tényleges használatnak minősülne (lásd az 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 15. cikkére vonatkozó, 10. sz. együttes nyilatkozatot és az OHIM előtti felszólalási eljárásra vonatkozó útmutatókat)?
2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén sohasem tekinthető-e a közösségi védjegy egyetlen tagállambeli – fent említett – használata a [rendelet] 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett Közösségen belüli tényleges használatnak?
3. Ha a közösségi védjegy egyetlen tagállambeli használata sohasem tekinthető a Közösségen belüli tényleges használatnak, akkor milyen követelményeket kell támasztani az adott esetben a Közösségen belüli tényleges használat vizsgálata során – az egyéb tényezők mellett – a használat területi kiterjedtségével szemben?
4. Vagy – az előzőektől eltérően – úgy kell-e értelmezni a [rendelet] 15. cikkét, hogy a Közösségen belüli tényleges használat vizsgálata során az egyes tagállamok területének határai teljes mértékben figyelmen kívül maradnak (és például a piaci részesedést [a termékek piacát/földrajzi piacot] kell alapul venni)?”

27. Írásbeli észrevételt a Leno, a Hagelkruis, a belga, a dán, a német, a magyar, a holland kormány, az Egyesült Királyság Kormánya, valamint az Európai Bizottság terjesztett elő.

28. A 2012. április 19-i tárgyaláson a Leno, a Hagelkruis, a dán és a magyar kormány, valamint a Bizottság fejtette ki szóban álláspontját.

Értékelés

Előzetes megjegyzések

29. A négy előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéssel a Gerechthof 's-Gravenhage lényegileg azt kéri a Bíróságtól, hogy határozza meg azt a területet, amelyen a közösségi védjegy jogosultjának használnia kell a védjegyet annak érdekében, hogy elkerülje a rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, és ezáltal fenntartsa a védjegyhez fűződő kizárólagos jogokat.

30. A közösségi védjegy oltalmának indoka megszűnik, ha a védjegyet ténylegesen nem használják.¹¹ Amennyiben egy védjegy pusztán lajstromozása közösségi védjegyként elegendő lenne ahhoz, hogy az oltalomban részesüljön a 27 tagállam területén, akkor a vállalkozások olyan védjegyek oltalmát kérhetnék, amelyeket nem használnak (nem kívánnak használni). Ezáltal kizárhatnák annak lehetőségét, hogy a versenytársak ezt a védjegyet vagy hasonló védjegyet használjanak, amikor olyan árukat és/vagy szolgáltatásokat hoznak forgalomba/nyújtanak a belső piacon, amelyek azonosak vagy hasonlóak a védjegy hatálya alá tartozókkal. Ezért, ha közösségi védjegy jogosultja a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben, a továbbiakban már nem hivatkozhat a kizárólagos monopoljogokra.

31. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés kevés részletet tartalmaz az „ONEL” közösségi védjegyként való lajstromozása, illetve azon körülmények kapcsán, amelyek alapján megállapították, hogy azt Hollandiában ténylegesen használták.¹² A végzés szerint a Leno azon állítását, amely szerint, ha az „ONEL” holland védjegy lett volna, akkor úgy tekintették volna, hogy Hollandiában ténylegesen használták, nem vitatták. A Bíróságnak nem nyújtottak részletes tájékoztatást az „ONEL” védjegy hatálya alá tartozó szolgáltatások piacáról, vagy a védjegy konkrét hollandiai használatáról. Ezért azon terület kiterjedésének kérdését, amelyen a közösségi védjegy használatát bizonyítani kell, általánosságban tárgyalom.

A „tényleges használat a Közösségben” kifejezés jelentése a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében

32. A Bíróság korábban már vizsgálta a „tényleges használat” kifejezés jelentését, elsősorban a nemzeti vagy Benelux-védjegyek vonatkozásában.¹³ A nemzeti védjegyek „használatát ténylegesen meg kell kezdeni a tagállamban”¹⁴. Ezzel szemben a közösségi védjegyek „tényleges használatát a Közösségben” kell megkezdeni.¹⁵ Bár e védjegytypusok különböző joghatóságok alá tartoznak, úgy vélem, hogy a „tényleges használat” követelményének célja azonos. Annak biztosítását célozza, hogy a lajstrom ne tartalmazzon olyan védjegyeket, amelyek ahelyett, hogy javítanák, akadályozzák a versenyt a piacon, mivel korlátozzák azon megjelölések skáláját, amelyeket mások védjegyként lajstromoztathatnak, nem szolgálnak üzleti célt, és ténylegesen nem segítik az áruk vagy szolgáltatások megkülönböztetését az érintett piacon, valamint azt, hogy azokat a védjegy jogosultjához kapcsolják.

33. Amennyiben a közösségi védjegyet nem használják céljának megfelelően, a védjegyoltalomnak a 27 tagállam teljes területén meg kell szűnnie. Ugyanez az elv vonatkozik a nemzeti védjegyre, ugyanakkor az oltalom elvesztése nyilvánvalóan azon tagállam területére korlátozódik, amelyben a védjegyet lajstromozták. Ezért nem látom okát, hogy a Bíróságnak miért ne olyan módon kellene értelmeznie a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében használt „tényleges használat” fogalmát, amely általánosságban megfelel az ugyanezen fogalomnak az irányelvben tulajdonított jelentésnek.¹⁶

11 — A rendelet (10) preambulumbekkezdése.

12 — Ugyanakkor feltételeznünk kell, hogy az „ONEL” közösségi védjegyként való lajstromozására irányuló kérelemre nem vonatkozott egyik, a rendelet 7. és 8. cikkében szereplő feltétlen vagy viszonylagos kizáró ok sem. Például e rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egy megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a Közösség egy részében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel: lásd a C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-5719. o.) 81. pontját.

13 — Lásd például a C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítéletet (EBHT 2003., I-2439. o.), a C-259/02. sz. La Mer Technology ügyben 2004. január 27-én hozott végzést (EBHT 2004., I-1159. o.) és a C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítéletet (EBHT 2006., I-4237. o.).

14 — Az irányelv 10. cikkének (1) bekezdése. E rendelkezés és általában az irányelv a nemzeti és a Benelux-védjegyekre vonatkozik. Az irányelv 1. cikke.

15 — A rendelet 15. cikkének (1) bekezdése.

16 — Lásd például az alábbi 43. pontot.

34. Az irányelv 10. cikke (1) bekezdésének és a rendelet 15. cikke (1) bekezdésének szövegezése mindazonáltal eltér, mivel az előbbi a „tagállamban”, míg az utóbbi a „Közösségben” kifejezést használja. Ennek alapján úgy tűnik, hogy az, hogy a közösség védjegy használatát ténylegesen megkezdték-e, a releváns szempontok olyan földrajzi összefüggésben történő értékelésétől függ, amely túllép azon az összefüggésen, amelyben a nemzeti védjegy tényleges használatát bizonyították.

A Közösségen kívüli használat nem releváns

35. A „Közösség területén” szövegrész a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében egyértelműen azt jelenti, hogy a közösségi védjegynek a 27 tagállam területén kívüli használata nem alapozhatja meg a rendeletben meghatározott jogkövetkezmények elkerülés érdekében annak megállapítását, hogy a védjegy tényleges használatát megkezdték.¹⁷ A 15. cikk (1) bekezdésének ezen értelmezése összhangban áll azzal az elvvel, amely szerint a közösségi védjegyoltalom erre a területre korlátozódik.

36. Továbbá, amennyiben az ellentétes értelmezés volna helyes, akkor a jogalkotónak semmi oka nem lett volna kifejezetten rögzíteni a 15. cikk (1) bekezdésének b) pontjában, hogy a közösségi védjegy elhelyezése az árun vagy annak csomagolásán kizárólag az onnan történő kivitel céljából az „első albekezdés alkalmazásában [szintén] használatnak [minősül]”.

A „Közösségen belüli tényleges használat” egységes fogalom

37. A rendelet 15. cikke (1) bekezdésének szövegezése nem tesz különbséget a tényleges használat típusai között attól függően, hogy a használatra a Közösségen kívül hol került sor. A szabályozás arra fókuszál, hogy „ténylegesen megkezdték-e a Közösségben” a védjegy használatát, ami álláspontom szerint egységes fogalom. Ez azt jelenti, hogy a „tényleges használat” és a „Közösségben” nem kumulatív feltételek, amelyeket külön-külön kell megvizsgálni.

38. A Bíróság elfogadta, hogy „a használat területi kiterjedtsége csak egyike azon tényezőknél, melyeket figyelembe kell venni annak megállapítása során, hogy tényleges használatról van-e szó”¹⁸. A használat helye tehát olyan tényező, amelyet figyelembe kell venni annak értékelésénél, hogy megkezdték-e a védjegy tényleges használatát a Közösségben. Nem olyan független feltételről van szó, amelyet a tényleges használat követelményével együttesen kell alkalmazni,¹⁹ emellett pedig nem ez a kizárólagos vagy legfontosabb tényező annak meghatározásánál, hogy mi képez tényleges használatot a Közösségben.

39. Kizárólag ezen ok miatt úgy vélem, hogy a közösségi védjegy használata egyetlen tagállam határain belül önmagában nem szükségképpen elegendő ahhoz, hogy a védjegy tényleges használatát képezze, mivel a használat területi kiterjedtsége csak egyike azon tényezőknél, amelyeket az értékelésnél figyelembe kell venni.

17 — Úgy vélem, hogy ugyanez az elv alkalmazandó a nemzeti védjegyekre is: a tényleges használat egy tagállamban nem állapítható meg a védjegy használata alapján e tagállam területén kívül.

18 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Sunrider-ügyben hozott ítélet 76. pontja.

19 — Lásd még a Bizottság által 1976. július 6-án elfogadott, az EKG védjegy létrehozásáról szóló megállapodást, SEC(76) 2462 (1976. július), az *Európai Közösségek Hírlevele*, kiegészítés 8/76., 126. pont: „az előírt számú tagállam területén való használat nem lehet meghatározó tényező”, valamint „helyesebb lenne egy olyan rendelkezés, amely »a közös piac jelentős részén történő használatot« vagy »a közös piacon belüli tényleges használatot« írja elő”.

A használat területi kiterjedtsége a rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében

– A Bíróság által a Pago-ügyben hozott ítéletben használt szempont alkalmazása

40. Több, észrevételt előterjesztő fél megjegyzi, hogy a Törvényszék a HIWATT-ügyben hozott ítéletben már megállapította, hogy „a tényleges használat azt jelenti, hogy a védjegynek jelen kell lennie azon terület jelentős részén, amelyen oltalomban részesül”, vagyis a Közösségben.²⁰ Ez ugyanaz a szempont, mint amelyet a Bíróság a Pago-ügyben hozott ítéletében²¹ annak meghatározása érdekében használt, hogy egy védjegy jóhírnevet élvez-e a Közösségben.²²

41. Álláspontom szerint a Pago-ügyben hozott ítélet egy másik kérdésre vonatkozott. Abban az ítéletben a Bíróság úgy döntött, hogy ahhoz, hogy a közösségi védjegy a Közösség területén *jóhírnevet* élvezzen – annak érdekében, hogy a rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében további oltalomban részesüljön – a Közösség területének jelentős részében jóhírnevet kell szereznie, azt megelőzően, hogy jogosultja gyakorolhatná az e rendelkezésben előírt jogot.²³ E terület lehet egy tagállam területe. Ezzel szemben a jelen ügyben a Bíróságot arra kéri, hogy határozza meg azon terület kiterjedtségét, amelyen a közösségi védjegyet használni kell ahhoz, hogy elkerülje az olyan jogkövetkezményeket, mint az oltalom *megszűnése*.

42. Kiindulópontom tehát az, hogy a Pago-ügyben hozott ítéletben alkalmazott értelmezés közvetlenül nem ültethető át a közösségi védjegyoltalom megszűnésének összefüggésére és a tényleges használat feltételére.

– A közösségi védjegy használatának elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy piaci részesedést tartson fenn vagy teremtsen a belső piacon

43. A Bíróság a Sunrider-ügyben hozott ítéletben megállapította, hogy egy nemzeti védjegy tényleges használata akkor valósul meg, „ha azon alapvető rendeltetésének megfelelően használják, hogy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn”²⁴. A használatnak elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy „a védjeggyel megjelölt áruk vagy szolgáltatások részére fenntartsan vagy létrehozson piaci részesedést”²⁵. Azt, hogy a védjegyet ténylegesen használták-e, az ügy valamennyi ténye és körülménye alapján kell megállapítani, beleértve a gazdasági szektor és a piac jellegzetességeit, a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások természetét, valamint a használat terjedelmét és gyakoriságát.²⁶

44. A védjegyeket tehát lényegileg piacokon használják. A közösségi védjegy esetében az érintett piac a belső piac, amely az EUMSZ 26. cikk (2) bekezdésével összhangban „egy olyan, belső határok nélküli térség, amelyben [...] biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabad mozgása”.

20 — A T-39/01. sz., Kabushiki Kaisha Fernandes kontra OHIM - Harrison (HIWATT) ügyben 2002. december 12-én hozott ítélet (EBHT 2002., II-5233. o.) 37. pontja.

21 — A C-301/07. sz. PAGO International ügyben 2009. október 6-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-9429. o.).

22 — Lásd a rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontját.

23 — A tényállás azt volt, hogy „a szóban forgó tagállam [vagyis Ausztria] területe úgy tekinthető, hogy a Közösség területének jelentős részét képezi”. A fenti 21. lábjegyzetben hivatkozott Pago-ügyben hozott ítélet 30. pontja.

24 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Sunrider-ügyben hozott ítélet 70. pontja. Lásd még a rendelet (8) preambulumbekendését.

25 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Sunrider-ügyben hozott ítélet 71. pontja, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

26 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Sunrider-ügyben hozott ítélet 70. pontja, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

– A terület kiterjedése, amelyen a közösségi védjegyet használni kell annak érdekében, hogy a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltétel teljesüljön

45. A közösségi védjegy lehetővé teszi a vállalkozások számára, hogy tevékenységeiket a belső piac méretéhez igazítsák. Azt valójában olyan vállalkozások számára hozták létre, amelyek haladéktalanul vagy rövid időn belül közösségi szintű tevékenységet kívánnak kezdeni vagy folytatni. Lehetővé teszi a kereskedők, fogyasztók, előállítók és forgalmazók számára, hogy azonosítsák az árukat és szolgáltatásokat a piacon, valamint megkülönböztessék azokat mások áruitól és szolgáltatásaitól az egész Közösségben. Ez összhangban áll a közösségi védjegyoltalom általános céljaival, amelyek a gazdasági tevékenység ösztönzése és hozzáférhetővé tétele a teljes belső piacon, azáltal, hogy információkat közölnek a védjeggel ellátott árukról vagy szolgáltatásokról.²⁷

46. Ennek érdekében a közösségi védjegyeket oltalomban részesítik az egész Közösségben, bármiféle, a tagállamok közötti területi határokon alapuló megkülönböztetés nélkül.

47. A rendelet 15. cikke úgy rendelkezik, hogy ezen oltalom fenntartása érdekében a közösségi védjegyet ténylegesen használni kell „az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban”. Amennyiben a védjegyet így nem használják, jogosultja a rendelet 42. cikke (2) bekezdésének megfelelően elveszítheti jogát arra, hogy felszólaljon hasonló védjegy lajstromozásával szemben azonos vagy hasonló szolgáltatások tekintetében.²⁸ Ez az elv alkalmazandó akkor is, ha egy korábbi nemzeti védjegy jogosultja szólal fel egy közösségi védjegy lajstromozásával szemben: ilyen esetben a rendelet 42. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll. Álláspontom szerint ugyanezt az elvet kell megfelelően alkalmazni akkor is, ha a nemzeti védjegy elleni felszólalás egy korábbi közösségi védjegy alapján: az utóbbi jogosultja felszólítható arra, hogy bizonyítsa a tényleges használatot a Közösségben.²⁹ A közösségi védjegy egységes jellege azt jelenti, hogy a védjegynek egyenlő védelmet kell élveznie a felszólalási eljárásokban, beleértve a nemzeti védjegyek lajstromozását és a közösségi védjegyek lajstromozását is.

48. Annak eldöntése érdekében, hogy a Közösségben való tényleges használat feltétele teljesült-e, úgy vélem, hogy a nemzeti bíróságnak meg kell vizsgálnia a védjegy belső piaci használatának minden formáját. Ebben az összefüggésben az érintett piac földrajzi meghatározása a 27 tagállam teljes területe. A tagállamok közötti határok és területük mérete e vizsgálat szempontjából nem releváns. Ami számít, az a védjegy, és ebből következően a védjeggel ellátott áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi jelenléte a belső piacon.

49. A jelen ügyben úgy vélem, hogy a védjegy használata a hollandiai piacon részét képezi ennek az értékelésnek, és hozzájárulhat annak megállapításához, hogy a védjegy a védjeggel ellátott szolgáltatások tekintetében behatolt-e a belső piacra. A Hollandián kívüli használat (vagy a használat elmaradása) ugyanakkor szintén releváns.

50. E tekintetben különbség van a nemzeti és a közösségi védjegyek között. A nemzeti védjegy tényleges használatának megállapítása szempontjából csak az azon tagállam területén történt használatok relevánsak, amelyben a védjegyet lajstromozták, még akkor is, ha a jogosult azt máshol használja. A közösségi védjegynek a rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett használatát viszont a teljes belső piacon történt használatok figyelembevételével kell értékelni. Az, hogy a közösségi védjegyet egy vagy több tagállamban használták, nem releváns. Ami számít, az a használat

27 — Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Ansul-ügyben 2002. július 2-án ismertetett indítványának 44. pontja.

28 — Ezzel összefüggésben csak Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok észrevételét tudom idézni, amely szerint „[a] védjegy hivatalok nem azon lajstromozott védjegyek egyszerű letéteményesei, amelyek arra várnak, hogy a gyanútlan fél megkísérelje azok használatát, vállalva azt, hogy a védjegy jogosult nem érvényesíti azt, legalábbis spekulatív céllal saját javára”: Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott Ansul-ügyben 2002. július 2-án ismertetett indítványának 42. pontja.

29 — Az irányelv nem tartalmaz a rendelet 42. cikke (3) bekezdésével azonos rendelkezést. Lásd továbbá az irányelv 10. cikkének (1) bekezdését, valamint 11. cikkének (2) bekezdését.

hatása a belső piacra: konkrétan az, hogy az *elegendő-e ahhoz, hogy piaci részesedést tartson fenn vagy teremtsen* e piacon a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára, és az, hogy hozzájárul-e ezen áruk és szolgáltatások kereskedelmileg releváns jelenlétéhez ezen a piacon.³⁰ Az, hogy a használat tényleges üzleti sikert eredményez-e, nem releváns.³¹

51. A Bíróság a La Mer ügyben hozott ítéletben megállapította, hogy az a kérdés, hogy a használat elegendőnek tekinthető-e, „több tényezőtől és egyedi esetenkénti mérlegeléstől függ, amelyet a nemzeti bíróságnak kell elvégeznie”; figyelembe lehet venni „ezen áruk vagy szolgáltatások tulajdonságait, a védjegy használatának gyakoriságát vagy ismétlődését, azt, hogy a védjegyet a jogosult vállalkozás azonos áruinak vagy szolgáltatásainak mindegyike vagy csak ezek közül néhány forgalmazása tekintetében használják, valamint a védjegy használatára vonatkozó és magától a védjegyjogosulttól származó bizonyítékokat”³². A Bíróság megállapította, hogy „nem lehetséges már kiindulásként, elvont módon meghatározni, milyen mennyiségi határ átlépése szükséges ahhoz, hogy a használat ténylegesnek lehessen tekinteni, vagy sem”; egy ilyen határ „nem tenné lehetővé a nemzeti bíróság számára, hogy az elé utalt jogvita valamennyi körülményét értékelje”³³. Úgy vélem, hogy ezt az érvelést kell alkalmazni a tényleges használat egészére – beleértve a szükséges mértékben a védjegy területi használatára kiterjedtségének értékelését is.

52. Álláspontom szerint a tényleges használat esetenkénti értékelése kiterjed a belső piac tulajdonságainak meghatározására az érintett áruk vagy szolgáltatások tekintetében. Emellett ahhoz figyelembe kell venni, hogy ezek a jellemzők idővel változhatnak.

53. A kereslet, a kínálat, illetve az elérhetőség a belső piac egyes részei tekintetében korlátozott lehet, például nyelvi akadályok, szállítási vagy befektetési költségek, fogyasztói ízlések vagy szokások függvényében. A védjegy használat egy olyan piacon, amely különösen koncentrált, tehát jelentősebb szerepet játszhat az értékelésben, mint ugyanezen védjegy használat a piac olyan részén, ahol ezen áruk vagy szolgáltatások tekintetében a kínálat és kereslet forrásai alig állnak fenn vagy jönnek létre.

54. Az is elképzelhető, hogy a közösségi védjegy helyi használatára ennek ellenére hatásokkal bír a belső piacon, például azáltal, hogy biztosítja, hogy az áruk – üzletileg releváns módon – ismertek egy olyan piac szereplői számára, amely nagyobb annál a piacnál, amely megfelel annak a területnek, amelyen a védjegyet használják.³⁴

55. Ezért nem gondolom, hogy a kizárólag egy tagállam területének megfelelő piacon való használat szükségképpen kizárja azt, hogy a használat ténylegesnek minősüljön a Közösségben. Ugyanakkor *nem* gondolom például azt, hogy a védjegy használat egy olyan weboldalon, amely mind a 27 tagállamban elérhető, meghatározászerűen tényleges használatot jelent a Közösségben.

30 — Lásd a fenti 41–44. pontot.

31 — Egyetértek tehát a Törvényszékkel, amely ugyanezt az álláspontot fogadta el több ítéletben. Lásd például a T-203/02. sz., Sunrider kontra OHIM - Espadafor Caba (VITAFRUIT) ügyben 2004. július 8-án hozott ítélet (EBHT 2004., II-2811. o.) 38. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot. Egy tréfás példával élve: egy olajban sült csokoládét sikeresen forgalmazó skóciai vállalkozás marketingtervet dolgozhat ki annak érdekében, hogy üzleti tevékenységét kiterjessze Franciaországra, Olaszországra, Észtországra és Magyarországra. Ennek érdekében lajstromoztat egy megfelelő közösségi védjegyet. Legjobb üzleti törekvései ellenére a terv megalapozatlannak bizonyul. Rejtélyes módon a fogyasztók ezekben a tagállamokban ragaszkodnak saját nemzeti finomságaikhoz, és nem vonzza őket az új kínálat. Az üzleti siker hiánya nem érinti a védjegy tényleges használatának elemzését. Ezzel szemben az a tény, hogy az adott termékre vonatkozó kereslet egy adott pillanatban egy konkrét földrajzi területre koncentrálódott, releváns volna az értékelés szempontjából.

32 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott La Mer ügyben hozott ítélet 22. pontja.

33 — A fenti 13. lábjegyzetben hivatkozott La Mer ügyben hozott ítélet 25. pontja.

34 — Egy *nemzeti* védjegy helyi használatából eredő ilyen területen kívüli hatások nem relevánsak az abban a tagállamban való tényleges használat értékelésénél, amelyben a védjegyet lajstromozták. Lásd a fenti 50. pontot.

56. A „Közösségben való tényleges használat” követelményének ilyen értelmezése biztosítja mindenfajta vállalkozás számára, hogy eldönthesse, a védjegyet nemzeti védjegyként vagy közösségi védjegyként lajstromoztatja.³⁵ A közösségi védjegyet, és a nemzeti védjegyekkel való párhuzamos létezését azért alakították ki, hogy kielégítsék valamennyi piaci szereplő szükségleteit, nem pedig csak az egy tagállamban vagy a belső piac egy kis részén működő kisvállalkozásokat, illetve a belső piac egészen vagy nagy részén aktív nagyvállalkozásokat. A közösségi védjegyoltalomnak mindenfajta vállalkozás számára elérhetőnek kell lennie, amely oltalmat kíván nyerni védjegyei számára a 27 tagállam területén, amennyiben az a célja, hogy oly módon használja a védjegyet, hogy az piaci részesedést tartson fenn vagy alakítson ki az érintett belső piacon.

57. A jelen ügyben úgy vélem, hogy a nemzeti bíróság arra vonatkozó döntése, hogy a rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében szereplő tényleges használat feltétele teljesült-e, nem alapulhat kizárólag azon alkalmak értékelésén, amikor az „ONEL” szóvédjegyet Hollandiában használták. Ezzel szemben a nemzeti bíróságnak figyelembe kell vennie a belső piacon történt valamennyi használatot, amelyek értelemszerűen magukban foglalják a hollandiai használatokat is, és értékelnie kell azok súlyát a piac konkrét sajátosságai, valamint a jogosult e piacon fennálló piaci részesedése alapján. Amennyiben a nemzeti bíróság például azt állapítja meg, hogy az „ONEL” szóvédjeggyel ellátott szolgáltatások belső piaca különösen koncentrált Hollandiában és esetlegesen a környező területeken, akkor a védjegy kizárólagos hollandiai használatának különös súlyt kell tulajdonítania. Ugyanakkor a nemzeti bíróságnak vizsgálatát ki kell terjesztenie, úgy, hogy az kiterjedjen azokra a használati formákra is, amelyek adott esetben nem relevánsak egy hollandiai nemzeti védjegy tényleges használatának értékelése szempontjából, mint például a közösségi védjegy olyan használata, amely a szolgáltatásokat üzletileg értelmezhető módon ismertté teszi a Hollandián kívüli lehetséges fogyasztók számára.

58. Ezen értékelés elvégzése során a nemzeti bíróságnak azt is figyelembe kell vennie, hogy nem statikus tényeket kell bizonyítani és értékelnie. E tények idővel változhatnak, beleértve a védjegy lajstromozása óta eltelt öt évet is.

59. Ezért úgy vélem, hogy a rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tényleges használat a Közösségben olyan használat, amely – figyelemmel az érintett piac egyedi tulajdonságaira – elegendő ahhoz, hogy a közösségi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások számára fenntartson vagy létrehozson piaci részesedést.

60. E megállapításra jutva nem gondolom, hogy a közös nyilatkozat és a felszólalási eljárásra vonatkozó OHIM-útmutatások – amelyek nyilvánvalóan a Bíróságra nézve nem kötelező dokumentumok – szükségesek lennének az elemzéshez. Álláspontom szerint a 15. cikk (1) bekezdésének összefüggése, tárgya és célja alapján értelmezett szövege kellően egyértelmű. Mindenesetre láthatóan sem a közös nyilatkozat, sem a felszólalási eljárásra vonatkozó OHIM-útmutatások nem állnak ellentétben indítványommal.

– A közösségi védjegy használatának területi kiterjedtsége és a használat elmaradása esetén nemzeti védjeggyé történő átalakítása

61. Végül, ellentétben egyes észrevételeket előterjesztő felekkel, úgy vélem, hogy a rendelet 15. cikke (1) bekezdésének általam tulajdonított értelmezés nem csorbítja ugyanezen rendelet 112. cikke (2) bekezdése a) pontjának hatékony érvényesülését. Emellett a 112. cikke sem döntő a közösségi védjegy tényleges használatának és a nemzeti védjegy tényleges használatának megkülönböztetése szempontjából.

35 — Lásd a rendelet (6) preambulumbekendését.

62. A 112. cikk írja le azokat a körülményeket, amelyek között a közösségi védjegy nemzeti védjeggyé alakítható át. Az átalakítás kizárt, ha „a közösségi védjegyoltalom használat hiánya miatt megszűnt”. A 112. cikk (2) bekezdésének a) pontja kivételt határoz meg e szabály alól „ha abban a tagállamban, amelynek tekintetében az átalakítás iránt kérelmet nyújtottak be, a közösségi védjegynek e tagállam jogszabályai szerinti tényleges használatnak minősülő használatát már megkezdték”.

63. A használat hiánya tehát egyrészt ellentétben áll a tényleges használattal a Közösségben, másrészt pedig a nemzeti védjegy tényleges használatával egy tagállam joga alapján. Amennyiben az egyetlen tagállamon belüli használat, figyelemmel az összes többi tényre, a Közösségben való tényleges használatot jelenthet, akkor nincs alapja a védjegyoltalom megszűnésének, és az átalakítást kizáró körülmények nem merülnek fel. Bizonyos körülmények között a védjegy ugyanezen használata kielégíti mind a közösségi védjegy tényleges használatának, mind a nemzeti védjegy tényleges használatának feltételét. Ilyen esetben a 112. cikk nem alkalmazandó. Ezzel szemben, ha a nemzeti bíróság, figyelemmel az ügy valamennyi tényére, azt állapítja meg, hogy az egy tagállamban való használat nem volt elegendő a Közösségben való tényleges használat megalapozásához, még mindig át lehet alakítani a közösségi védjegyet nemzeti védjeggyé, a 112. cikk (2) bekezdésének a) pontjában szereplő kivétel alkalmazásával.

Véggöveztetések

64. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Gerechtshof 's-Gravenhage által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseket a következőképpen válaszolja meg:

„A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy i. a közösségi védjegy tényleges használatának meglétéhez önmagában nem szükségképpen elegendő, ha a védjegyet egyetlen tagállamban használják, ugyanakkor ii. lehetséges, hogy figyelemmel az összes releváns tényre, egy közösségi védjegy használata egy egyetlen tagállam területének megfelelő területen a Közösségben belüli tényleges használatot jelent.

A 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tényleges használat a Közösségben olyan használat, amely – figyelemmel az érintett piac egyedi tulajdonságaira – elegendő ahhoz, hogy fenntartson vagy létrehozson piaci részesedést a közösségi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások számára.”